

Modleme se svobodně jako Boží děti, nikoli jako otroci

Na začátku své týdenní katecheze vzpomenu papež František zvláště na všechny oběti záplav ve Valencii.

06.11.2024

Dobrý den, drazí bratři a sestry!

Posvěcující působení Ducha svatého, stejně jako Božího slova a svátostí, se projevuje v modlitbě, a právě jí

chceme věnovat dnešní zamyšlení: modlitba. Duch svatý je subjektem i objektem křesťanské modlitby. To znamená, že je tím, kdo dává modlitbu, a je tím, kdo se modlitbou dává. Modlíme se, abychom Ducha svatého přijali, a Ducha svatého přijímáme, abychom se skutečně modlili, tedy jako Boží děti, nikoli jako otroci. Přemýšlejme o tom: modlit se jako Boží děti, ne jako otroci. Je třeba se vždy modlit se svobodou. "Dnes se musím modlit to, to, to, protože jsem slíbil to, to, to. Jinak půjdu do pekla." Ne, to není modlitba! Modlitba je svobodná. Modlíš se, když ti Duch pomáhá se modlit. Modlíš se, když ve svém srdci cítíš potřebu modlit se, a když necítíš nic, zastav se a zeptej se sám sebe: „Proč necítím touhu modlit se? Co se děje v mém životě?" Vždy nám však nejvíce pomáhá spontánnost v modlitbě. To znamená modlit se jako děti, ne jako otroci.

Nejprve se musíme modlit, abychom přijali Ducha svatého. V tomto ohledu je v evangeliu velmi přesné Ježíšovo slovo: „Jestliže tedy vy, kteří jste zlí, umíte dávat svým dětem dobré věci, čím spíše dá váš Otec v nebesích Ducha svatého těm, kdo ho prosí!“ (Lk 11,13) Každý, každičká z nás dokáže těm nejmenším, ať už dětem, vnoučatům nebo přátelům, dávat dobré věci. Ti nejmenší od nás vždy dostávají dobré věci. A jak to? Otcí nedá, aby nás neobdaroval Duchem svatým! A to proto, aby nám dodal odvalu a abychom v tom pokračovali. V Novém zákoně vidíme, že Duch svatý vždy sestupuje během modlitby. Sestupuje na Ježíše při křtu v Jordánu, zatímco „se modlil“ (Lk 3,21), a sestupuje na učedníky o Letnicích, zatímco „vytrvale a jednomyslně setrvali na modlitbách“ (Sk 1,14).

Je to jediná „moc“, kterou nad Duchem božím máme. Moc modlitby:

modlitbě se neodporuje. Modlíme se a on přichází. Na hoře Karmel se falešní Baalovi proroci - vzpomeňte si na tu pasáž v Bibli - namáhali, aby na svou oběť přivolali oheň z nebe, ale nic se nestalo, protože to byli modloslužebníci: uctívali boha, který neexistuje; Eliáš se pomodlil a oheň sestoupil a strávil zápalnou oběť (srov. 1 Kr 18,20-38). Církev tento příklad věrně následuje: vždy má na rtech prosbu: „Přijď! Přijď!“, praví Duchu svatému pokaždé, když se k němu obrací. A činí tak zvláště při mši svaté, aby sestoupil jako rosa a posvětil chléb a víno pro eucharistickou oběť.

Ale je tu i jiný aspekt, který je pro nás nejdůležitější a nejpovzbudivější: Duch svatý je ten, kdo nám dává pravou modlitbu. Svatý Pavel to říká takto: „Duch nám přichází na pomoc v naší slabosti; mnohdy totiž nevíme, jak se vhodně modlit, ale sám Duch se přimlouvá nevyslovitelnými

vzdechy; a ten, kdo zkoumá srdce, ví, co si Duch přeje, neboť se přimlouvá za svaté podle Božího plánu.“ (Řím 8, 26-27)

Je pravda, že nevíme, jak se modlit, nevíme to. Musíme se to učit každý den. Důvod této slabosti naší modlitby byl v minulosti vyjádřen jediným slovem, které se používalo třemi různými způsoby: jako přídavné jméno, jako podstatné jméno a jako příslovce. Je snadné si je zapamatovat, a to i pro ty, kdo neznají latinu, a stojí za to si tyto tři věci zapamatovat, protože samy o sobě obsahují celé pojednání. My lidé, řečeno oním příslovím, „*mali, mala, male petimus*“, což znamená: jsouce špatní (*mali*), žádáme špatné věci (*mala*) a špatným způsobem (*male*). Ježíš říká: „Hledejte nejprve Boží království, a ostatní vám bude přidáno navíc“ (Mt 6,33); my naopak hledáme nejprve to navíc, tedy své vlastní zájmy - a tolikrát, a úplně

zapomínáme prosit o Boží království. Prosme Boha o království a všechno přijde s ním.

Ano, Duch svatý přichází na pomoc naší slabosti, ale dělá ještě něco velmi důležitého: dosvědčuje nám, že jsme Boží děti, a vkládá nám na rty volání: „Otče!“ (Řím 8,15; Gal 4,6) Nemůžeme říkat „Otče, Abba“. Nemůžeme říci „Otče“ bez moci Ducha svatého. Křesťanská modlitba není telefonický rozhovor člověka s Bohem, nikoli, je to modlitba Boha v nás! Modlíme se k Bohu skrze Boha. Modlit se znamená vnořit se do Boha a nechat Boha vstoupit do nás.

Právě v modlitbě se Duch svatý zjevuje jako „Paraklét“, tedy obhájce a ochránce. Neobviňuje nás před Otcem, ale obhajuje nás. Ano, obhajuje nás, dává nám poznat, že jsme hříšníci (srov. Jan 16,8), ale dělá to proto, abychom zakusili radost z Otcova milosrdenství, a ne proto, aby

nás zničil neplodným pocitem viny. I když nám naše srdce něco vyčítá, připomíná nám, že „Bůh je větší než naše srdce“ (1 Jan 3,20). Bůh je větší než náš hřích. Všichni jsme hříšníci, ale pomysleme: možná jsou mezi vámi někteří - nevím -, kteří se tolik strachují kvůli věcem, které udělali, kteří se bojí, že je Bůh pokárá, kteří se mnohého obávají a nemohou najít pokoj. Oddejte se modlitbě, vzývejte Ducha svatého a on vás naučí, jak prosit o odpuštění. A víte, co se stane? Bůh nezná mnoho gramatiky, a když prosíme o odpuštění, nenechá nás domluvit! Vyslovíme „od ...“ a nenechá nás dokončit slovo „odpuštění“. Ještě dříve nám odpustí, vždycky je tu pro nás, aby nám odpustil, než dokončíme slovo odpuštění. Vyslovujeme „od ...“ a Otec nám vždycky odpustí.

Duch svatý se přimlouvá a také nás učí, abychom se zase my přimlouvali za své bratry a sestry - přimlouvá se

za nás a učí nás přimlout se za druhé -; učí nás přimlůvné modlitbě: modlit se za toho či onoho člověka, modlit se za nemocného, za toho ve vězení, modlit se..., modlit se i za tchyni! A stále se modlit. Vždycky. Tato modlitba je Bohu obzvlášť milá, protože je nejbezděčnější a nejnezištnější. Když se všichni modlí za všechny, stává se – a to říkal svatý Ambrož – že se modlitba násobí (*De Cain et Abel, I, 39*). Modlitba je taková. Zde je úkol, který je v církvi tak vzácný a potřebný, zvláště v této době přípravy na Jubileum: sjednotit se s Paraklétem, který „se přimlouvá za Boží plány pro každého z nás“. Ale nemodlete se jako papoušci, prosím! Neopakujte: „Bla, bla, bla...“. Ne. Říkejte „Pane“, ale říkejte to ze srdce. „Pomoz mi, Pane“, „Miluji tě, Pane“. A když se modlíte modlitbu Páně, modlete se „Otče, ty jsi můj Otec“. Modlete se srdcem, a ne ústy, nebudte jako papoušci. Kéž nám

Duch svatý pomáhá v modlitbě,
kterou tolik potřebujeme.

RadioVaticana.cz / Rome
Reports

Librería Editrice Vaticana /
Rome Reports

.....

pdf | dokument generován automaticky
z [https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/
modleme-se-svobodne-jako-bozi-deti-
nikoli-jako-otroci/](https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/modleme-se-svobodne-jako-bozi-deti-nikoli-jako-otroci/) (06.08.2025)